

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΠΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

" Βαρβαρική κληρονομιά "

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το κείμενο που ακολουθεί δεν είναι μια πλήρης καταγραφή του περιεχομένου των κατεilverημένων στεγατικών - πολιτιστικών - κοινωνικών κέντρων στην Ελλάδα. Είναι μια απόπειρα αναφοράς των διαφόρων ενεργειών πάνω στο εγχείρημα κατάληψης η οποία εκτείνεται περισσότερο σε μερικές περιπτώσεις όχι για κανένα ιδιαίτερο λόγο απλά γιατί τύχαινε να γνωρίζω καλύτερα, με σιγουριά κάποια πράγματα και ν' αγνοώ σε άλλες περιπτώσεις άλλα.

Οι απόψεις που εκφράζονται παρακάτω είναι απόλυτα προσωπική εκτίμηση της γράφουσας και στο χέρι του καθενός είναι να κριτικάρει είτε από προσωπική του πείρα τα γραφόμενα είτε απ' τη δική του ιδεολογική σκοπιά.

Οι καταλήψεις σπιτιών στην Ελλάδα λοιπόν άρχισαν στις αρχές της δεκαετίας του '80. Σαν κατά-

ληψη σ' όλη τη συνέχεια θα θεωρούμε μόνο ένα κτίριο που δηλώνει κατεilverημένο παίρνοντας και την πολιτική ευθύνη αυτόματα γι' αυτού του είδους την αυτενέργεια, ως προς αντιδιαστολή με κάποιες στεγαστικές "καταλήψεις" μπουκές σε σπίτια, γενικότερα χρήσεις σπιτιών που επιδιώκανε να μείνουν στην αφάνεια με το φόβο της ποινικοποίησης, ή λόγω γενικότερης έλλειψης κινηματικού σκεπτικού.

Ο απόηχος φτάνει σχεδόν μια δεκαετία μετά απ' τις μαζικές κινητοποιήσεις νεολαίων αστέγων και ανέργων που διεκδικούσαν δυναμικά τα δικαιώματά τους στις Ευρωπαϊκές μητροπόλεις, όπου ο από χρόνια εγκαθιδρυμένος σκληρός καπιταλισμός απειλούσε να περιθωριοποιήσει τεράστια τμήματά της νεολαίας των χωρών αυτών (Αγγλία, Ολλανδία, Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία) αν δεν συμβιβαζόντουσαν χωρίς συζήτηση στα νεοεπιβαλλόμενα πρότυπα

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ

ΡΕΥΜΑ · ΚΕΡΟ · ΝΟΙΚΙ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ · ΡΟΥΧΑ
ΤΡΟΦΙΜΑ · ΠΟΤΑ · ΒΙΒΛΙΑ
ΕΙΚΕΜΑ · ΕΦΗΛΥΜΙΕΣ

ΚΕΡΑΤΙΑΤΙΚΑ

ζωής. Ήταν λοιπόν καρπός πραγματικής αναγκαιότητας στις Λυτικοευρωπαϊκές χώρες και όχι κάποιο ιδεολόγημα, γι' αυτό και πήρε σαν κίνημα μαζικές διαστάσεις και διατηρείται αν και αποδεκατισμένο μέχρι και σήμερα ζωντανό.

Στην Ελλάδα είναι χρονικά παράλληλη η αρχή του με τη δημιουργία ενός ευρύτερου, μη παραδοσιακού, εξωκοινοβουλευτικού χώρου και της παρουσίας του με νέες πρακτικές για τα μέχρι στιγμής δεδομένα στα κοινωνικά δρώμενα. Μια ηθική που επικρατεί στο κοινωνικό περιβάλλον και σήμερα αλλά και στα κοιμήτια της παραδοσιακής κοινοβουλευτικής αριστεράς έλεφτε στην αντίφαση του να υποστηρίζει θεωρητικά αυτή τη μορφή δράσης στα πλαίσια των εργατικών συνδικαλιστικών αγώνων αλλά να τη θεωρεί περιθωριακή συμπεριφορά στα ζητήματα καθημερινής στάσης ζωής. Μ' άλλα λόγια δηλαδή να επιδεικνύει ένα

βαθύτερο συντηρητισμό σε σχέση π.χ. με εργατικές οικογένειες στη γειτονική Ιταλία που πρόσβαινε σε καταλήψεις εργατικών κατοικιών ή διαμερισμάτων στη σειρά στις γειτονιές αυτοδιαχειριζόμενοι την ανάγκη τους για στέγη.

Οι πρώτες δηλωμένες λοιπόν στεγαστικές καταλήψεις στην Ελλάδα ήταν αυτές της οδού Βαλτετσίου στα Εξάρχεια, η Βίλα Στέλλα στο Ν. Ηράκλειο και αυτή στο κτήμα Αρακοπούλου στα Πατήσια το Φθινόπωρο του 1981. Γίνανε σχεδόν παράλληλα μ' άλλες δύο στη Θεσσαλονίκη όπου αρχικά καταλήφθηκε επί της Β. Όλγας το κτίριο του Ερυθρού Σταυρού και λόγω του ότι η βαθμιαία αύξηση του κόσμου που την πλαισίωνε έθεσε την κατάσταση σε νέους παρονομαστές αρκετοί απ' τους καταληψίες αποφάσισαν να μεταφερθούν σε ένα δεύτερο κτίριο επίσης επί της Β. Όλγας, αφότου έμειναν πρώτα λίγες μέρες σε κτίριο

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ

6 ΤΗ ΡΙ ΤΕ

ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΔΕΙΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

περιουσία του Ιταλικού Προξενείου στη Θεσ/νίκη.

Η διάρκεια ζωής αυτών των πρώτων καταλήψεων ήταν μικρή: κάτι λιγότερο από ένα μήνα και αποτελούσαν στην ουσία ένα καινούριο πείραμα σχέσεων διαβίωσης.

Για την περίπτωση της Αθήνας πρέπει να πούμε ότι πέρα απ' την πολιτική αναγκαιότητα για συνεύρεση που προκύπτει την κάθε φορά η πόλη αυτή καθ' αυτή ήταν απ' τις αρχές του '80 και ίσως και από πιά πριν κυριολεκτικά σβίωτη, μια δυτική από πλευράς επιπορευματοποίησης μητρόπολη με τριτοκοσμική εμφάνιση και ποιότητα ζωής σε πολλές απ' τις γειτονιές της, χαώδης πολεοδομικά, που εξασφαλίζει την ανωνυμία και ασημιαντότητα στον ψυχισμό των κατοίκων της αλλά κατά συνέπεια και την σθεναρή μέχρι και βίαιη αντίσταση συχνά της νεολαίας της.

Ήταν λοιπόν επιτακτική ανάγκη για να πάψει

να βρίσκεται διάσπαρτος και απομονωμένος ο κόσμος ν' αποκτηθεί ένα σταθερό μέρος συνεύρεσης και συμβίωσης. Σ' αυτό σαν αποφασιστικός αντικειμενικός παράγοντας για την περίοδο μετά το 1984 έρχεται να προστεθεί η δυσανάλογη αύξηση των ενοικίων σε σχέση με το κόστος ζωής που δημιουργήσε στην ουσία στεγαστικό (Τόσο το στεγαστικό όσο και η έλλειψη επικοινωνίας-επαφής βέβαια είναι τα γενεσιουργά αίτια των καταλήψεων διαχρονικά).

Αυτά τα πρώτα πειράματα δε μπορούμε σε καμιά περίπτωση να ισχυριστούμε ότι είχαν συγκροτημένη πολιτική άποψη, ο χαρακτήρας τους ήταν περισσότερο απροσδιόριστος καθώς παίρνανε μέρος σ' αυτά και "λούμπεν" ή "περιθωριακά" στοιχεία, φοιτητές, κάποιοι πολιτικά αυτοπροσδιοριζόμενοι ως αριστεριστές και κάποιοι αναρχικοί. Μέσ' απ' αυτές τις καταλήψεις δε μπόρεσε να

βγει κάποιο έργο, ωστόσο είχε ήδη γίνει το πρώτο βήμα που αποδείχνει ότι μπορούσαν να υπάρξουν και ίσως να μπορούσαν με άλλους χειρισμούς να είχαν συνεχιστεί γιατί δε διαλύθηκαν από κρατική καταστολή αλλ' από εσωτερικές συγκρούσεις. Οι αμέσως επόμενες προσπάθειες είναι επίσης παράλληλες χρονικά. Οι καταλήψεις της Χ.Τρικούπη στην Αθήνα και Λεωφόρου Νίκης στη Θεσσαλονίκη όπως και λίγο μεταγενέστερα (αναφέρεται ακριβώς παρακάτω) αυτή της Δροσοπούλου μπορούν να χαρακτηρισθούν σαν ένα "δεύτερο κύμα καταλήψεων" που είχε επεξεργαστεί την εμπειρία των προηγούμενων, που εμφανίζεται αρθρόνωντας ξεκάθαρα λόγο για την προπαγάνδισή του στεγαστικού προβλήματος και επιδιώκοντας συνεργασία σε διακαταληψιακό επίπεδο.

Το 1985 στην Αθήνα καταλαμβάνεται κτίριο στη Χ.Τρικούπη Νο 91, που ήταν εγκαταλειμμένο για χρόνια, τέως ιδιωτικό νοσοκομείο-κλινική. Τα άτομα (περίπου 20) που το καταλαμβάνουν έχουν πλέον θέσει κάποια ξεκάθαρα κριτήρια για τη συμβίωσή τους, προσωπικές ευθύνες, ομάδες καθαριότητας και ζουν πραγματικά σαν κοινότητα (μαγειρεύουν-τρώνε μαζί κ.λ.π.)

Το κτίριο επίσης δεν έχει μεγάλες ζημιές και υπάρχει ηλεκτρικό και νερό. Η κατάληψη της Χ.Τρικούπη διάρκεσε τέσσερα περίπου χρόνια και ήταν η παράίνεση για την κατάληψη της Λεωφόρου Νίκης Νο 39 στη Θεσσαλονίκη.

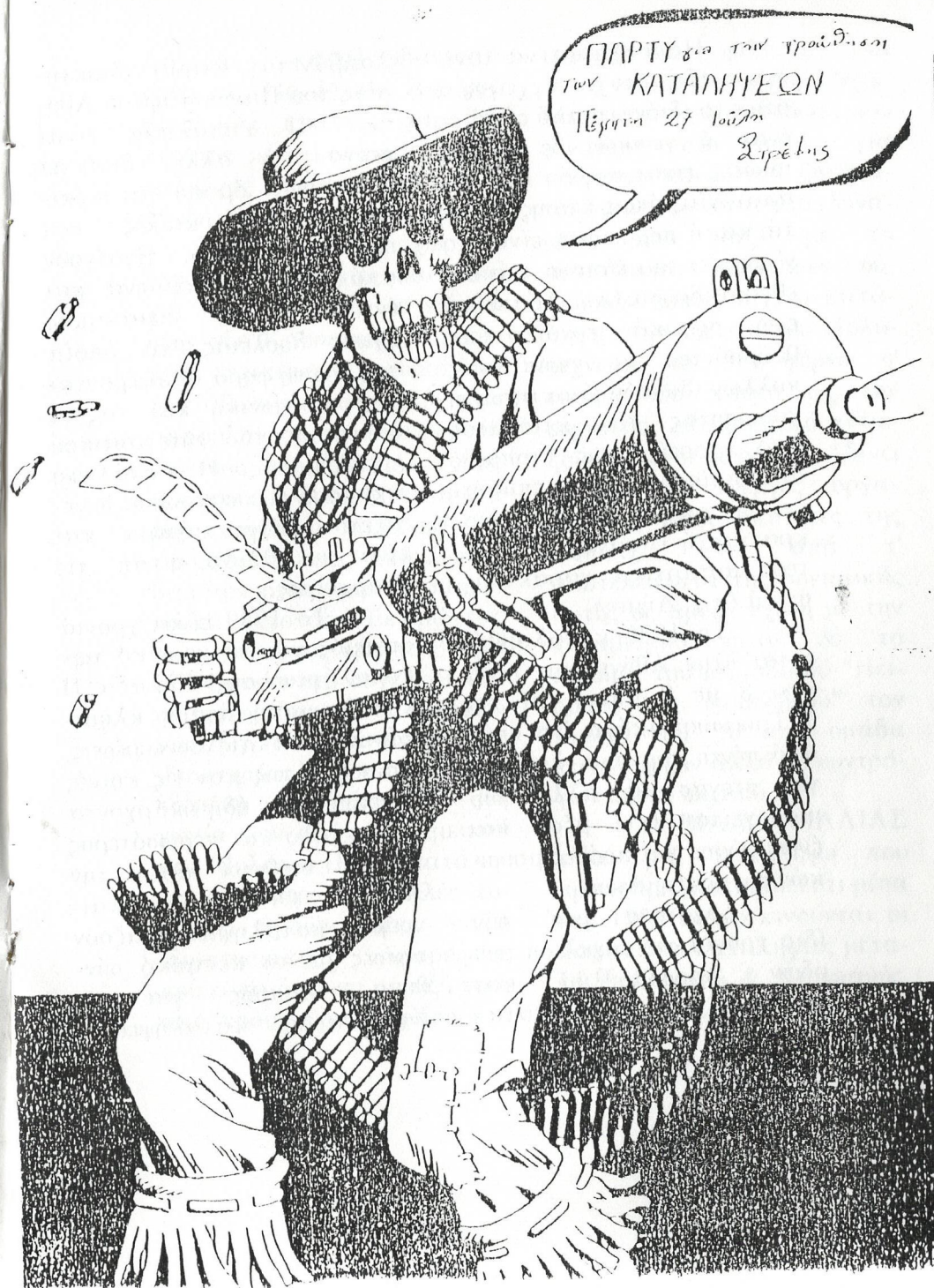

Το κτίριο στη Λεωφόρο Νίκης ανήκε στην Ιατρική σχολή του Α.Π.Θ. και ήταν σε πολύ καλή κατάσταση. Αυτή καθαυτή η πράξη δε βρήκε κρατική αντίσταση γιατί το κτίριο σα μέρος των Πανεπιστημίων ήταν άσυλο απ' την αστυνομία αλλά και η συντριπτική πλειοψηφία των καταληψιών ήταν φοιτητές πράγμα που αποτελεί ένα πολύ πιο παραδεκτό κοινωνικό προφίλ απ' οποιονδήποτε άλλων αστέγων γενικώς όπως επίσης και λόγω του ότι το ΠΑ.Σ.Ο.Κ. που ήταν στην εξουσία εκείνη την εποχή προσπαθούσε να δίνει την αίσθηση μιας πιο "δίκαιης" εξουσίας με ανανεωμένες τακτικές στα νεολαιίστικα ζητήματα.

Η κατάληψη της Λεωφόρου Νίκης άδειασε το '20 όταν το Πανεπιστήμιο ισχυρίστηκε ότι χρειαζόταν το κτίριο για επέκταση της σχολής και έστειλε κλήτευμα για εκκένωση. Ήδη πάντως τον τελευταίο 1 1/2 χρόνο

μέχρι την αποχώρησή τους οι καταληψίες μένανε χωρίς ηλεκτρικό (προσπαθώντας να λειτουργήσουν με γεννήτριες τους κοινόχρηστους χώρους και το καφενείο τους) και είχαν αρχίσει να έχουν πολλά εσωτερικά προβλήματα.

Το 1987 παράλληλα με την ύπαρξη της Λεωφ. Νίκης Νο 39 καταλήφθηκε το κτίριο Νο 10 της οδού Αρμενοπούλου. Διήρκεσε μόνο 3-4 μήνες γιατί ήταν ιδιωτική περιουσία ενός δικηγόρου που έπενεσε να πάρει ασφαλιστικά μέτρα εναντίον των καταληψιών απ' τις πρώτες κιόλας μέρες της κατάληψης. Η δίκη έγινε παρ' ότι οι καταληψίες είχαν ήδη αποχωρήσει απ' το σπίτι. Οι κατηγορίες απαγγέθηκαν σε 31 συνολικά άτομα που τελικά αθωώθηκαν. Στους λίγους μήνες ζωής της η κατάληψη της Αρμενοπούλου είχε διαμορφώσει στο ισόγειο ένα χώρο συνάντησης, συνελεύσεων-συζητήσεων και σαν καφενείο.

Παρενθετικά να τονίσουμε εδώ ότι το εγχείρημα όταν το ιδιοκτησιακό είναι σε έναν ή γενικώς σε λίγους ιδιώτες είναι σχεδόν σίγουρη αποτυχία, όπως επίσης αρκετά κακή περίπτωση είναι το ν' ανήκει το κτίριο σε κάποιο εθνικό ίδρυμα (π.χ. Τράπεζα) ενώ σχετικά ευνοϊκότερες θεωρούνται οι περιπτώσεις πολλών ιδιωτών ιδιοκτητών ή κυριότητας του κτίσματος από φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης όπου επικρατεί σύγχυση λόγω γραφειοκρατίας ή εμφανίζουν λιγότερο αυταρχικά χαρακτηριστικά (π.χ. Δήμοι).

Το 1988 καταλαμβάνεται στην Αθήνα για περίπου 8 με 9 μήνες επί της Χ.Τρικούπη ακόμα ένα σπίτι από πέντε κορίτσια, λειτουργεί στεγαστικά αλλά δημιουργείται εκεί μέσα και ένας χώρος για πρόβες μουσικών συγκροτημάτων.

Αργότερα μέσ' την ίδια χρονιά στη σύγκλιση των οδών Δροσοπούλου και Αέλας Καραγιάννη κατα-

λαμβάνεται κτίριο ιδιοκτησίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η κατάληψη είναι στεγαστική αλλά διαθέτει στον πρώτο όροφο και στέκι-βιβλιοπωλείο καθώς και εκθεσιακό χώρο. Βγαίνουν από κει μέσα κείμενα και έντυπα, ένας σημαντικός όγκος δουλειάς, τα οποία για πρώτη φορά αναφέρονται στην κοινωνική και ταξική διάσταση του στεγαστικού προβλήματος. Η κατάληψη της οδού Δροσοπούλου συνεχίζεται μέχρι σήμερα και είναι η παλιότερη απ' τις υπάρχουσες.

Το 1989 είναι χρονιά σταθμός για το χρονικό των καταλήψεων στην Ελλάδα. Η καταληψιακή δράση κλιμακώνεται απ' τις συνευρέσεις, τις συζητήσεις και τις κοινές εμπειρίες στα ήδη υπάρχοντα σπίτια, όλο και περισσότερος κόσμος υιοθετεί αυτή την τακτική. Οι ίδιοι οι καινούριοι καταληψίες βγάζουν αφίσες με το κεντρικό σύνθημα "Εμπρός για το Χειμώνα των καταλήψεων".

Αρχικά καταλαμβάνεται σπίτι στο Νο 34 της Ασκληπιοῦ και κρατάει για 20 περίπου μέρες οπότε ο εντεταλμένος εισαγγελέας ασκεί δίωξη κατά των καταληψιών.

Μετά την αποχώρησή τους οι καταληψίες μπαίνουν για δύο βδομάδες σε κτίριο στην οδό Κασσιανής. Η ενέργεια συμπίπτει χρονικά με την αθωωτική απόφαση και αποφυλάκιση του δολοφόνου μπάτσου Μελίστα. Ο τύπος προσπαθεί να συνδέσει άμεσα την καινούρια κατάληψη με τις ταυτόχρονες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για το παραπάνω γεγονός. Εκτιμώντας τις περιστάσεις και το βαθμό των ζημιών στο συγκεκριμένο κτίριο η ίδια ομάδα ατόμων καταλήγει τελικά στο οίκημα ιδιοκτησίας του ποιητή Αριστομένη Προβελέγγιου στη γωνία των οδών Κεραμεικού και Μυλέρου. Η νέα κατάληψη συγκεντρώνει πολλές ευνοϊκές προϋποθέσεις: καλό ιδιοκτησιακό, συντρόφους που είναι δεμένοι μεταξύ τους από προηγούμενη δράση και

ταυτόχρονα φιλικό και ανοιχτό με καινούριο κόσμο. Μέσα απ' τις συναντήσεις που γίνονται στο σπίτι για τρέχοντα κοινωνικά ζητήματα διαμορφώνεται μια δυναμική που μαζί με το αποτέλεσμα πολιτικών συγκυριών (όπως π.χ. η κατάληψη στην επέτειο του Πολυτεχνείου το '90) φέρνει σ' ελαφή νέο κόσμο με τον ευρύτερο ελευθεριακό-αντιεξουσιαστικό χώρο και δίνει ώθηση στις ενεργές οργανωμένες συλλογικότητες της Αθήνας. Ένα από τ' αποτελέσματα της δυναμικής αυτής σε άμεση σχέση με την κεραμεικού ήταν & το στήσιμο του περιοδικού "Πειρατές της ημιοσελήνου" τον Ιούλιο του '90 από ομάδα καταληψιών αλλά & συντρόφων εκτός σπιτιού.

Η ΒΙΛΛΑ ΑΜΑΛΙΑΣ είναι μια κατάληψη που πρωτοπραγματοποιείται μέσα στο 1989 ενόσω κινούνται οι παραπάνω καταληψίες μεταξύ Ασκληπιοῦ & Κασσιανής. Αρχικά γίνεται σε κτίριο του

το σαββατο 13/1 • 5.30
στο στέκι της ΦΛΣ

▶ **ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ**

για τις ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
Αμαλίας + Πανδώρα

και μετά

▶ **PARTY** (μέχρι πρωίας)
αυτοχρηματοδότησης

με τη συνεργασία
του ΡΑΔΙΟ-ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΑΝΔΩΡΑ

Ωνάσειου ιδρύματος (της γνωστής βαθύπλουτης οικογένειας Αριστοτέλη Ωνάση). Το κτίριο είναι σε άρτια κατάσταση & δημιουργείται στους χώρους του αμέσως καφενείο, χώρος για video προβολές & αίθουσα συναυλιών. Είναι η πρώτη κατάληψη που γίνεται στην Αθήνα & με χαρακτήρα κοινωνικού κέντρου & τόσο ξεκάθαρα δηλωμένη εξωστρεφή δράση. Δύο μήνες το πολύ μετά οι καταληψίες συλλαμβάνονται τα χαράματα από μονάδες ειδικών δυνάμεων στόν ύπνο & οδηγούνται στον εισαγγελέα. Με το τέλος της δικαστικής διαδικασίας ξαναμιπαίνουν σε κτίριο στις αρχές του '90 στη σύγκλιση των οδών Λχαρνών & Χεύδν (παλιό γυμνάσιο Αρρένων) απ' όπου & ξαναυφίστανται βίαιη εκκένωση απ' τα Ε.Κ.Α.Μ. υπό την απειλή αυτοματών (παράλληλα με τ' ότι οι ΕΚΑΜΙΤΕΣ καταστρέφουν τα υπάρχοντά τους & ληστεύουν το ταμείο τους) αλλά ανακαταλαμβάνουν το κτίριο για δεύτερη φορά

αμέσως μετά. Προσωπικά πιστεύω ότι η διαρκής βίαιη καταστολή σ' αυτή την περίπτωση οφείλεται τόσο κατ' αρχήν σε δεδομένα κοινωνικού ρατσισμού καθώς η πλειοψηφία των καταληψιών της ΒΙΛΑΣ προέρχονται απ' το punk κίνημα & θεωρούνται δυό φορές πιο αποράδεκτοι δημόσια όσο και γιατί με το καφενείο, το βιβλιοδισκοπωλείο & τις συναυλίες της η ΒΙΛΑ έχει κατορθώσει να είναι σημείο αναφοράς & κοινωνικό κέντρο για πολλούς νεολαίους. Ο κόσμος κυκλοφορούσε & ανανεωνόταν συνέχεια προπαγανδίζοντας έτσι αυτόματα την ύπαρξη της κατάληψης. Στη ΒΙΛΑ επίσης μετά το σπάσιμο της κατάληψης της οδού Φερών (αναφορά παρακάτω) γινόντουσαν οι συναντήσεις της ομάδας των Αντιμιλιταριστών για την ολική άρνηση & ευρύτερες μαζώξεις με θέματα όπως π.χ. οικογένεια, καταβολές κοινωνικών προτύπων στον αντιξουσιαστικό χώρο, σεξισμός στο κίνημα,

σχέσεις ανδρών-γυναικών κ.α. Η ΒΙΛΑ ΑΜΑΛΙΑΣ συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Το 1990 οι καταληψίες της Χ. Τρικούπη 91 αποχωρούν & αφού μένουν για λίγες μέρες σε κτίριο της οδού Δημοφώντος τον Ιούλιο του '90 μεταφέρονται στην Ακομινάτρου.

Το 1990 στην Αθήνα είχε επίσης καταληφθεί κτίριο του Πανεπιστημίου από φοιτητές στη σχολή καλών τεχνών που δεν έδειξαν όμως κανένα ενδιαφέρον για τη δικτύωσή τους με άλλες καταλήψεις ή γενικότερα για τα κοινωνικά δρώμενα & περιορίστηκαν στο να χρησιμοποιήσουν το χώρο για εικαστικά & προσωπικές τους ανάγκες.

Στέκι Οικολόγων στα Πατήσια ;

Στη Θεσσαλονίκη το 1990 έχουμε δύο ακόμα καταλήψεις που διαρκούν λίγους μήνες: αυτή της οδού Μητροπόλεως με καλό ιδιοκτησιακό (ανήκει στο ταμείο

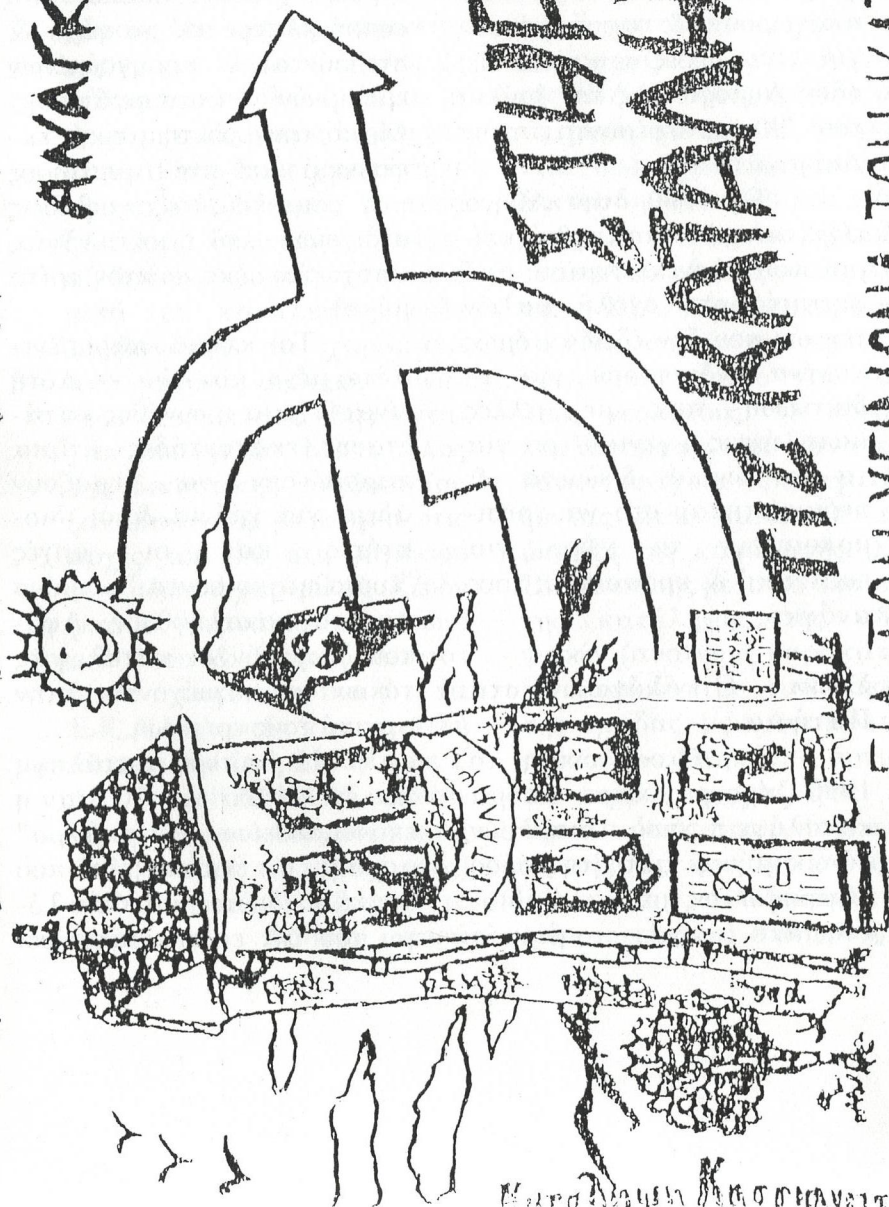
λαχειοπωλιών!) αλλά καταλαμβάνεται από ανήλικους με μέσο όρο ηλικίας 16 ετών (ξεκινώντας από 14) που σίγουρα είναι πολύ πιο ευπρόσβλητοι απ' το νόμο & στερούνται προηγούμενων εμπειριών αυτοοργάνωσης. Μετά από συστηματικό εκφοβισμό απ' τους μπάτσους και διαρκείς εξακριβώσεις στοιχείων οι καταληψίες αποχωρούν (πάνω στον τρίτο μήνα).

Το κτίριο παραμένει άδειο μέχρι και σήμερα. Αυτή είναι βέβαια η συνήθης κατάσταση, εκατοντάδες κτίρια παραμένουν να ρηιμάζουν άδεια για χρόνια & οι ιδιοκτήτες και οι αρχές "ευαισθητοποιούνται" μόνο αφότου καταληφθούν. Αφότου διωχτούν οι καταληψίες τα σπίτια περιέχονται στην αρχική τους ερήμωση.

Η δεύτερη κατάληψη που έγινε μέσα στο '90 ήταν η επονομασθείσα "Πανδώρα" αρχικά σ' ένα κτίριο που ανήκε σε ιδιώτες, κατόπιν λόγω του ότι είχαμε εκτιμήσει

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ

ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ

ΣΤΗΡΙΞΤΕ
ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΩΝ

ότι η επισκευή των ζημιών ήταν πάνω απ' τις δυνατότητές μας & επειδή είχε ξεκινήσει δώξη, μεταφέρθηκε σε κτίριο του ΚΕ.Δ.Α.Κ (Κέντρο Διατήρησης Αγιορείτικης Κληρονομιάς). Το Άγιο όρος σα μη κοσμική ύπαρξη-κοινότητα έχει αναθέσει τη διαχείριση των περιουσιακών του στο φορέα αυτό που υπάγεται στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Είναι αυτονόητο ότι ο εκάστοτε γραμματέας της υπηρεσίας είναι πολιτευτής & αποκομίζει τεράστια ωφέλη απ' τα πάμπολλα κτήματα του Άγιου όρους στην Ελλάδα. Η Πανδώρα λοιπόν το Ιούνιο του '90 έλαβε εξώδικο για εκκένωση του κτιρίου, παράλληλα είχαν προσαχθεί στο τμήμα για εξακρίβωση στοιχείων κάποιοι απ' τους καταληψίες & συμπαραστάτες εναντίον των οποίων στοιχειοθετήθηκαν κατηγορίες για μια δίκη που δεν έχει ακόμη γίνει (είχε καθοριστεί για τον Ιανουάριο & πήρε αναβολή μέχρι τον επόμενο

Σεπτέμβριο). Στο διάστημα ζωής της η Πανδώρα είχε γίνει κέντρο αναφοράς για αρκετό κόσμο. Στο υπόγειο είχε διαμορφωθεί χώρος φιλοξενουμένων, κουζίνα για φίλους & γνωστούς, ένα βιβλιοδισκοπωλείο που δεν πρόλαβε καλά καλά να λειτουργήσει & είχαν διοργανωθεί συζητήσεις, πάρτυ & βιντεοπροβολές. Υπήρχε επίσης συμμετοχή & στήριξη & από κόσμο άλλων καταλήψεων από Αθήνα & Θεσσαλονίκη.

Το 1991 στην Αθήνα καταλαμβάνεται κτίριο στη γωνία των οδών Φερρών & Φυλής με αιχμή το στεγαστικό για λίγα άτομα (μικρό σχετικά σπίτι) που σύγκλιναν στο κοινό ενδιαφέρον τους για τον αντιμιλιταρισμό & την ολική άρνηση. (Την ίδια εποχή έτρεχε παράλληλα η δώξη του ολικού αρνητή Π. Ναθαναήλ). Η κατάληψη καταστάθηκε βίαια το βράδυ μιας εκδήλωσης με θέμα την ολική άρνηση, μερικούς μήνες μετά την αρχή

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΘΟΥΜΕ

ΡΕΥΜΑ - ΝΕΡΟ - ΝΟΙΚΙ
ΕΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ - ΡΟΝΧΑ
ΤΡΟΦΙΜΑ - ΠΟΤΑ - ΔΙΒΑΛΙΑ
ΕΙΚΕΜΑ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

ΑΕΡΑΤΙΑΤΙΚΑ

Καρολίσκη Κασσιανού 1

της τα ΜΑΤ μπουκάραν στο σπίτι & συλλάβανε όλους τους παρευρισκόμενους (ο μεγαλύτερος αριθμός προσαγωγών στην ασφάλεια σε επιχείρηση εκκένωσης σπιτιού στην Ελλάδα, 86 άτομα).

Τέλος το κεφάλαιο καταλήψεις για την Αθήνα κλείνει μέχρι στιγμής με την πιο πρόσφατη κατάληψη που έγινε τον Οκτώβριο του '93 στην οδό Αλκαμένους. Κατά βάση στεγαστική που ήδη όμως προσανατολίζεται σε δράση επιλέγοντας σα ζητήματα τα Εθνικά, τον αντιμιλιταρισμό, παράλληλα με συλλογικότες που λειτουργούν μέσ' απ' αυτά που εξερευνούν θέματα επιμενούς θεάματος.

Στις 3 Ιανουαρίου του 1994 εγκαινιάσαμε την καινούρια χρονιά με την κατάληψη της οδού Κρίσπου 7 στην πλατεία του Κουλέ Καφέ στην παλιά πόλη της Θεσσαλονίκης. Έχει σα στόχο της να αποτελέσει κέντρο για συντρόφους, φίλους, συμιαραστές & για τη γειτονιά.

Τα άτομα που κρατάνε το σπίτι, το επισκευάζουν, το καθαρίζουν, το φρουρούν, λειτουργούν το μιάρ-καφε-νείο του, το βιβλιοδισκοπωλείο του με αναρχικά αντεξουσιαστικά έντυπα, δίσκους ανεξάρτητης κυκλοφορίας σε τιμές κόστους (δύο φορές τη βδομάδα) κουζίνα που πουλάει φαγητό κάθε Κυριακή, συμμετέχουν σε πρωτοβουλίες για θέματα κοινωνικής παρέμβασης & υπεράσπισης, οργανώνουν κάποιες ανοιχτές εκδηλώσεις για τη γειτονιά με χαρακτηριστικά είτε διασκέδασης είτε πολιτικής ελαφής. Η μοναδική αυτή τη στιγμή & μετά από κενό τριετούς δράσης σ' αυτό τον τομέα κατάληψη στη Θεσσαλονίκη έχει σα σκοπό ν' αποτελεί σημείο αναφοράς ενός ευρύτερου χώρου & ομαδοποιήσεών του.

Στη Θεσσαλονίκη επίσης υπάρχουν μέσα στα πανεπιστήμια δύο κατειλημμένες αίθουσες απ' το 1985 στη Φιλοσοφική & το 1987 στο Βιολογικό που ανά και-

ρούς λειτουργούν σα καφε-νεία & στέκια αντιπληροφόρησης. Εδώ δε μπορούμε να μην αναφερθούμε στις αυτοοργανωμένες συναυλίες που γινόντουσαν επί τρία χρόνια σχεδόν κάθε Σάββατο στο στέκι στη Φιλοσοφική. Ο χαρακτήρας τους ήταν καθαρά αντιεμπορευματικό, τα συγκροτήματα δεν αμειβόντουσαν πέρα απ' το αντίτιμο των εισιτηρίων μετακίνησής τους όταν ερχόντουσαν από άλλες πόλεις-χώρες & φιλοξενούντουσαν στα σπίτια των συντελεστών. Παρενθετικά σύμφωνα με τελείως πρόσφατα δεδομένα η δραστηριότητα της ομάδας διοργάνωσης συναυλιών έχει μεταφερθεί στο στέκι στο Βιολογικό για καθαρά πρακτικούς λόγους. (Εκτελούνται έργα μπροστά στο στέκι της Φιλοσοφικής που έχουν κόψει τη δυνατότητα πρόσβασης οχημάτων ή μεταφοράς μηχανημάτων σ' αυτό).

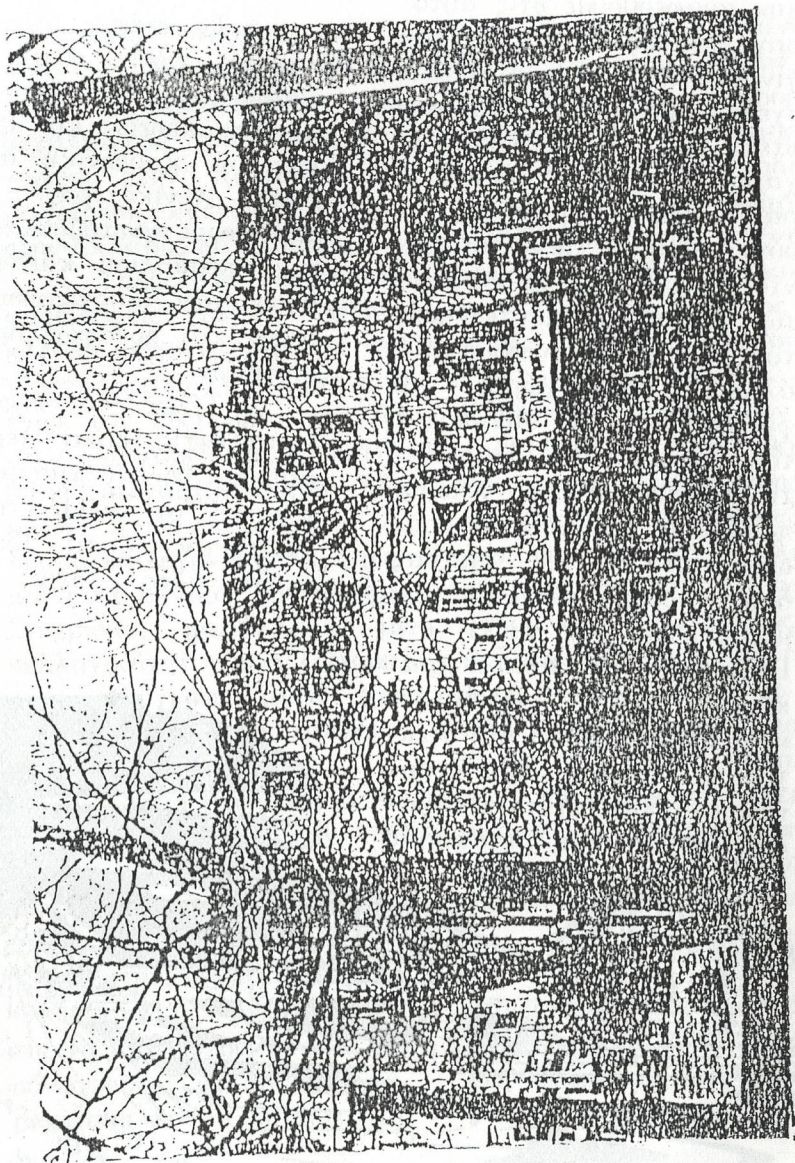
Τα στέκια ήταν ανά καιρούς χώροι συνελεύσεων ομάδων, ορμητήρια ομαδικών αφισσοκολήσεων και δράσης για την κοινωνική αυτοάμυνα γενικότερα, χώροι συνέλευσης πρωτοβουλιών για την υπεράσπιση κοινωνικών αγωνιστών, διοργάνωσης πορειών και συναφών δραστηριοτήτων.

Τέλος το κεφάλαιο καταλήψεις είναι τεράστιο καθώς τίθενται θέματα όπως π.χ. με τα αυθαίρετα που χτίστηκαν κατά δεκάδες εκατοντάδες στα περίξ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
ΧΑΦΕ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΑΥΤΟΣΤΕΓΑΣΗΣ
ΟΛΛΟΚΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ Α.ΜΙΚΗΣ 30
9200 ΔΕ

" VILLA BARBARA "

Αθήνας & Θεσσαλονίκης μέσα στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70 & στις αρχές του '80 από άστεγους-οικογένειες κλπ. ή ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο της Ιστορίας που αφορά το σκέλος μαθητικές καταλήψεις, απόρροια των μαθητικών κινητοποιήσεων στα σχολεία απ' τις αρχές τις δεκαετίας του '90 κυρίως ή ακόμα τις καταλήψεις των φοιτητικών σπουδαστικών εστιών όπως π.χ. στην Καλαμαριά το φθινόπωρο του 1992 παράλληλα με την κατάληψη του ξενοδοχείου Ξενία στο Ηράκλειο & των εργατικών εστιών τους ίδιους μήνες μέχρι τις αρχές του '93.

Ακόμα αξίζουν αναφοράς αυτοοργανωμένες μορφές δράσης-κοινότητες που δεν είναι καταλήψεις αξιολογώντας τις εκάστοτε συνθήκες ενός μέρους & τις επιλογές των εκεί ατόμων όπως για παράδειγμα το στέκι της Καβάλας (το παλιότερο αντεξουσιαστικό στέκι στην Ελλάδα από το

1983) που συντηρείται με ενοίκιο ή τους δύο αυτοδιαχειριζόμενους ραδιοφωνικούς σταθμούς της Θεσσαλονίκης Ουτοπία & Κιβωτός & ελπίζουμε πολύ σύντομα & την Κοκκινোসκουφίτσα στην Αθήνα.

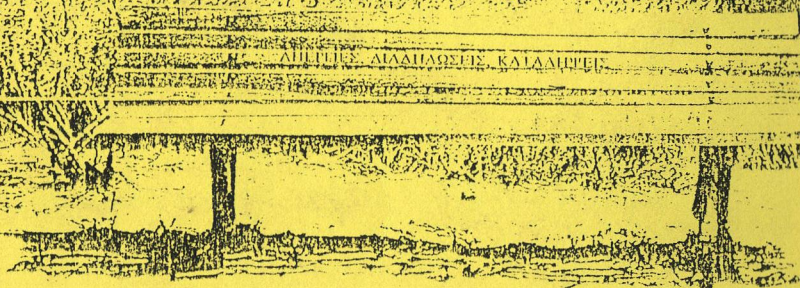
Αν τα παραπάνω γραφόμενα μπορούν ν' αποτελέσουν τη βάση για μία ακριβέστερη πληρέστερη έκδοση η γράφουσα θα ήταν υπόχρεη σε ανθρώπους που θέλουν να συνεισφέρουν με συμπληρώσεις, διορθώσεις ή άλλου είδους παρεμβάσεις. Οι πρακτικές δυνατότητες μου λήγουν εδώ, τα βιώματα & το όραμα της συλλογικής δράσης όμως ανήκουν σε όλους.

Αυτά προς το παρόν
Αγωνιστικούς
χαιρετισμούς σ' όλους τους
συντρόφους & φίλους
Αγώνας - Αγάπη & Ζωή

Βαρβαρική
Κληρονομιά '94

ΟΙ ΝΕΕΣ ΙΔΕΕΣ
ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΓΑΣΗ

ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΑ ΑΔΕΙΑ
ΣΠΗΤΑ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Α. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37 ΑΧΑΡΝΩΝ 80 ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ 46

ΑΠΕΡΙΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΠΕΡΙΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΠΕΡΙΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ